

Predikan 19 september 2021 16:e söndagen efter trefaldighet
Döden&Livet. Johannesevangeliet 11: 28-44

[Tre syskon, Marta, Maria och Lasaros. Lasaros har just dött]

Marta gick hem och kallade på sin syster Maria och viskade: "Mästaren är här och kallar på dig."

När Maria hörde det steg hon strax upp och gick för att möta honom.

Men Jesus hade ännu inte kommit in i byn utan var kvar där Marta hade träffat honom.

Judarna som var hemma hos Maria för att trösta henne såg att hon hastigt reste sig och gick ut, och de följde efter i tron att hon gick till graven för att gråta där.

När Maria nu kom dit där Jesus var och fick se honom kastade hon sig för hans fötter och sade: "Herre, om du hade varit här hade min bror inte dött."

När Jesus såg hur hon grät och hur judarna som hade följt med henne också grät blev han upprörd och skakad i sitt innersta,

och han frågade: "Var har ni lagt honom?" De sade: "Herre, kom och se."

Jesus föll i gråt.

Då sade judarna: "Se, hur mycket han höll av honom."

Men några av dem sade: "Kunde inte han som öppnade ögonen på den blinde ha gjort så att Lasaros inte behövt dö?"

Jesus blev åter upprörd och gick till graven. Det var en klippåla med en sten för öppningen.

Jesus sade: "Ta bort stenen." Den dödes syster Marta sade då: "Herre, han luktar redan, det har ju gått fyra dagar."

Jesus sade till henne: "Har jag inte sagt dig att om du tror, skall du få se Guds härlighet?"

De tog bort stenen, och Jesus lyfte blicken mot himlen och sade: "Fader, jag tackar dig för att du har hört mig."

Själv visste jag att du alltid hör mig, men jag säger detta med tanke på alla dem som står här, för att de skall tro på att du har sänt mig."

Sedan ropade han med hög röst: "Lasaros, kom ut."

Och den döde kom ut med armar och ben inlindade i bindlar och med ansiktet täckt av en duk. Jesus sade åt dem: "Gör honom fri och låt honom gå."

Vilken berättelse!

Så mycket känslor; syskonkärlek, förebråelser, förväntningar, sorg och glädje. Det är som ett komprimerat klassiskt drama.

Berättelsen rymmer det som kommer igenkännbart nära, ja till och med det som luktar. Och den rymmer det som är omöjligt att begripa och ta till sig men som kanske kan få vara nåt som vi kan ta till oss just som en del av det stora dramat.

Dagens tema i kyrkoåret sammanfattar på sitt kortfattade sätt berättelsen; **Döden och Livet.**

Förra söndagens gudstjänst avslutades med ett postludium där dessa ord var med: *Sorgen och glädjen, de vandrar tillsammans medgång och motgång här ständigt följs åt... Ängest kan föda den frid som oss gläder. Plåga skall vändas i hälsa och hopp, armodet skrudas i rikaste kläder, svaghet förvandlas till kraft att stå opp.*

Tillvaron är på det viset cyklisk, döden och livet, livet och döden. Varje dag kan rymma både ock. Berättelser om nytt liv möter berättelser om stor sorg. Död och uppståndelse pågår, kris och utveckling, ups and downs.

Ibland rullas stenen för och allt är mörkt, vi ser ingen utväg.

Motgångarna tar ut sin rätt, uppgivenheten sänker oss. Sådana kan våra liv vara och det är något vi har att leva med.

Andra gånger rullas stenen bort och ljuset kommer oss till mötes.

Hopp föds och vi tar nya steg. Sådana kan våra liv vara och det är något vi har att leva med.

Vi har våra berättelser, våra minnen. Om livet som återvänder och om livet som tar slut... *Vi har erfaren vad livet är och gör, när liv blir till, när någon dör, vi har varit där.* Dessa berättelser präglar oss.

De definierar vår tro, vårt hopp och vår kärlek. Samtidigt som de definieras *av* vår tro, vårt hopp, vår kärlek.

De är inte enkla, de är inte logiska men de är på något sätt ändå självklara för de är en del av våra liv.

En förmiddag efter sommaren på Kafé Vällingby satt jag i lugn och ro vid ett bord. Då kom en av alla kaféets stamgäster in. Han gick rakt fram till mig och ville berätta att han nästan hade dött mitt i sommaren, av en överdos. Men någon hade haft sinnesnärvaro och gett honom den hjälp han behövde just i det ögonblick då den behövdes. Hans berättelse var en berättelse om uppståndelse, om livet som återvände. Så sent som förra veckan så påminde vi varandra, han och jag, om denna livsavgörande berättelse, då stenen rullades bort och ljuset mötte upp, nytt hopp föddes och gav kraft till nya steg.

Bara något halvår tidigare fick vi veta att en annan av våra vänner hamnat i en livs-snurr som ledde till att han inte klarade av att överleva; droger, högt tempo och hjärtfel, vilshenhet ledde till att det brast. Stenen rullades för och det blev mörkt. Det fanns ingen utväg.

I mitten av 1970-talet drabbades min faster av cancer. Hon var inte fyllda 40 år. Det tog hårt, inte minst på min pappa som var väldigt fäst vid sin lillasyster. Birgitta hade arbetat som sjuksköterska och som missionär i Kongo. Det var många människor som bad till Gud för att hon skulle bli frisk, säkert flera hundra. Men det blev inte så, hon tynade sakta bort och lämnade oss alla i en stor sorg. Mest sin man och deras tre pojkar, 6-12 år gamla. Stenen rullades för och det blev mörkt.

En vinterfredag 2006 satt jag hemma i min lägenhet i Uppsala tillsammans med min äldste och min yngste son. Maten började bli klar och vi väntade bara på att mellansonen skulle komma hem, han hade varit på fotbollsträning i Enköping. När det blev så att han inte kom vid den tiden det var sagt så började vi undra. Han kunde vara lite

slarvig så den första tanken var att han hade strulat till det. Så lite lätt irriterad ringde jag hans mobil när ytterligare tid gått och maten hade börjat kallna. Men det var inte Erik som svarade det var en annan mansröst som sa: *Hej, jag heter Johan och är ambulansförare. Erik har varit med om en svår bilolycka och vi är på väg in till Akademiska sjukhuset, det vore bra om du kom dit.* Irritationen övergick i oro och rädsla. Allt gick bra för både Erik och hans kompis som körde bilen. Bilen blev bara skrot men allt gick bra.

Väl hemma igen funderade jag mycket på hur vi värderar våra liv, de där vanliga dagarna, det vanliga livet, det som bara pågår.

Tacksamheten över att stenen rullades bort och allt gick bra var stor den natten och mina tankar landade i att gränsen mellan död och liv kan vara tunn. Jag skrev en sång om värdet av *Ännu en dag*

Du kan kalla det Guds nåd eller hur allt hänger på en skör, skör tråd men jag är bara glad att se dig, känna dina andetag, vänta mig, längta mig... förundras över ännu en dag

Du kan tro du har full koll nästa sekund kan den va lika med noll så ta ingenting för givet, särskilt inte livet men hoppas på, kämpa för, våga tro på ännu en dag

Ännu en dag, ännu en dag

Du och jag, ännu en dag

Ännu en dag, ännu en dag... du och jag

Jag vill lära mig att se varje ögonblick för just vad det är, en nåd, en bräkdal av nåt evigt, en glädje över dig här bredvid som väcker en längtan till livet... ännu en dag

Ännu en dag, ännu en dag Du och jag ännu en dag

Ännu en dag, ännu en dag... du och jag

Döden och livet så nära varandra, mitt i vår vardag, mitt i våra liv. På något vis helt naturligt men ibland, nu och då, nästintill outhärdligt.

Berättelsen om Lasaros är inte först och främst en berättelse om huruvida en människa som dött kan återfå livet, här och nu, utan det är en berättelse om hur Sorgen och glädjen vandrar tillsammans, döden och livet hör ihop, ibland rullas stenen bort och ibland rullas den för, och du och jag har att leva med alla dessa erfarenheter.

Det stora dramat vi kallar livet pågår hela tiden och du och jag står mitt i det. Och om vi lyssnar noga så kan vi höra vad Jesus sa till vännerna när Lasaros steg ut ur graven; *Gör honom fri och låt honom gå.*

Ord som riktas till dig och till mig, till människor vi möter. Ord som springer Guds vilja till liv, så till den grad att döden inte är sista ordet: Gör människan fri och låt henne gå. Gör människan fri och låt henne gå. Eller som vi brukar säga i anslutning till nattvarden; Gå i frid och lev ditt liv så gott du kan... i tro på att livet är starkare än döden.

I Lukasevangeliet kan vi läsa de tröstande orden **För Gud är alla levande.** Vi lever, vi dör, stenen rullas för och stenen rullas bort. I denna cykliska verklighet är vi alla levande för Gud...

Amen

Vi sjunger och bekänner tro med psalm 837 *Trosbekännelse*